

Arrest

nr. 148 084 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 25 juli 2014 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 22 januari 2015 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.07.2014 werd ingediend door

(..)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddel ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijlage niet aanmerking genomen'.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werd een attest dd 22.09.2014 van de FOD Personen met een handicap voorgelegd. Daaruit blijkt dat de Belgische onderdaan een maandbedrag ontvangt van 1086.10 €/maand. Gezien met de integratietegemoetkoming geen rekening mag gehouden worden, omdat dit een vorm van sociale bijstand is die specifiek bedoeld is voor de integratie van de Belgische referentiepersoon (extra kosten gezien handicap), kan in de praktijk slechts 1090.30 € in rekening worden gebracht. Dit is uiteraard minder dan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Daarmee is dus niet voldaan aan de middelenvereiste overeenkomstig art. 40ter om het verblijfsrecht te kunnen toestaan.

Voor zover de middelen van de Belgische referentiepersoon niet toereikend zijn, dient overeenkomstig art. 42, § 1, tweede lid een behoefteanalyse gemaakt worden. Gezien de armoederisicogrens voor twee volwassenen in België rond de 1500 € wordt geschat, de Belgische referentiepersoon vanwege haar handicap ongetwijfeld vele extra kosten heeft, is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat hier ter beschikking hoort te zijn om het verblijfsrecht te kunnen toestaan. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijft dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981 "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

".."

Allereerst merkt verzoeker op dat het ten eerste wel straf is dat verwerende partij weigert om de integratietegemoetkoming mee te rekenen in de bestaansmiddelen van verzoeker, omdat deze zouden dienen om de extra kosten van de handicap te dekken, om vervolgens bij de behoefteanalyse te stellen dat de „referentiepersoon vanwege haar handicap ongetwijfeld vele extra kosten heeft ".

Wanneer het extra inkomen naar aanleiding van de handicap van de referentiepersoon niet meegenomen kan worden bij de berekening van het inkomen kan dit ook niet als extra kostenpost worden aangerekend. Immers, de tegemoetkoming is juist bedoeld om deze extra kosten te dekken.

Daarnaast wekt het ook de verbazing dat verwerende partij stelt dat het minimum inkomen voor verzoeker en zijn gezin „rond de 1500 euro " wordt geschat. Als dit het geval is, waarom bedraagt het leefloon voor een gezin dan 1089 euro?

Er is geen enkele reden in casu een verhoogde behoefte dan de wettelijk gestelde van 120% van het leefloon aan te nemen. Volgens de berekening in de zin van art. 14 van de wet van 26 mei 2002

betreffende het recht op maatschappelijke integratie zou er een maandelijks een minimumbedrag van 1307,78 euro moeten binnenkomen.

Verzoeker en zijn gezin komen rond van 1086,10 euro per maand, dit is voldoende om in de primaire levensbehoeften van het gezin te voorzien.

Verzoeker wijst op de bijzonder lage huur die het gezin maandelijks betaalt maar waar in de bestreden beslissing niet op in is gegaan. De huur van het appartement aan de Reinaartlaan bedraagt 293 euro per maand (inclusief water en gemeenschappelijke lasten), dit bedrag ligt fors lager dan de gemiddelde huurprijs voor een dergelijke woning wat gemakkelijk kan oplopen naar 500 euro per maand.

Verzoeker en zijn gezin hebben weliswaar een inkomen dat ongeveer 200 euro beneden het bij wet gestelde vereiste ligt, echter, een behoefteanalyse maakt duidelijk dat de woonlasten van het gezin ook aanzienlijk lager liggen dan gemiddeld.

De bestreden beslissing schendt art. 40ter van de Vreemdelingenwet en de materiele motiveringsplicht door de behoeften van verzoeker en zijn gezin zonder enig fundament uitzonderlijk hoog in te schatten. De aangevoerde argumenten met betrekking tot de behoefteanalyse in de bestreden beslissing snijden geen hout; de kosten van de handicap van de referentiepersoon dienen buiten beschouwing te worden gelaten. Bovendien worden de lage woonlasten van het gezin ten onrechte niet in overweging genomen. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers kritiek omtrent de bijkomende kosten verbonden aan de handicap onduidelijk is. Verzoeker ontkent niet dat de integratietegemoetkoming wordt toegekend om de kosten te dekken verbonden aan de handicap. De integratietegemoetkoming van om en bij de 95,73 euro kan derhalve niet in rekening worden gebracht bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Er kan niet worden ingezien waarom hierdoor bij het uitvoeren van de behoefteanalyse niet zou kunnen worden aangegeven dat de referentiepersoon ongetwijfeld vele extra kosten heeft die verbonden zijn aan de handicap. Verzoeker maakt met zijn theoretisch betoog geenszins het tegendeel aannemelijk. Hij toont evenmin aan als zouden de kosten verbonden aan de handicap volledig gedekt worden door de integratietegemoetkoming.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat 1093, 30 euro minder bedraagt dan 120% van het leefloon voor een persoon met een gezinslast, waardoor niet voldaan is aan de middelenvereiste overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat de armoederisicogrens voor twee volwassenen in België rond de 1500 euro wordt geschat en dat de referentiepersoon ongetwijfeld extra kosten heeft verboden aan de handicap, wordt 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echter als het minimum beschouwd dat ter beschikking dient te zijn om een verblijfsrecht toe te staan.

Dienaangaande dient te worden aangegeven dat de uitkering die de referentiepersoon ontvangt niet noodzakelijk even hoog dient te zijn als het bedrag waarop de armoederisicogrens is vastgesteld, zodat de inkomensvervangende tegemoetkoming lager kan zijn. De meeste minima van de uitkeringen liggen immers onder de armoederisicogrens.

Verzoeker erkent dat de referentiepersoon geenszins over het minimum beschikt zoals voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Hij stelt evenwel dat het gezin rondkomen met een bedrag van 1086, 10 euro, bewering die geenszins gestaafd wordt.

Verzoeker toont hiermee niet aan als zou verwerende partij op onzorgvuldige wijze of op grond van onjuiste feitenvinding tot de conclusie zijn gekomen dat een bedrag gelijk aan 120 % van het leefloon het minimum is om een verblijfsrecht te kunnen toestaan en het feit dat de referentiepersoon een lage maandelijks huur zou betalen doet hieraan evenmin afbreuk aan.

Verzoeker maakt de door hem voorgehouden schendingen niet aannemelijk.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Het eerste middel is ongegrond."

2.3. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht wordt opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° juncto artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de partner van een burger van de Unie die deze begeleidt of zich bij hem voegt en met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. Hierbij moeten de partners aan bepaalde voorwaarden voldoen.

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

De verzoekende partij diende, opdat zij haar Belgische partner kan vervoegen, aldus onder meer aan te tonen dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Wat deze bestaansmiddelen betreft, dient te worden aangenomen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in een vermoeden dat is voldaan aan deze voorwaarde indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het betreft aldus een referentiebedrag doch geen bedrag onder hetwelke de gezinshereniging in geen geval wordt toegestaan. Dit gegeven wordt ook bevestigd door het gestelde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat aan de hand van de eigen behoeften van de burger van de Unie en zijn familieleden ten laste wordt bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Om te bepalen of de te vervoegen Belgische onderdaan beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij zich aldus niet beperken tot de vaststelling dat het daarin vermelde referentiebedrag niet is bereikt, doch dient zij rekening te houden met de specifieke behoeften van het gezin en in het licht hiervan te beoordelen of de aangetoonde bestaansmiddelen als voldoende stabiel, toereikend en regelmatig

kunnen worden beschouwd om te voorkomen dat de gezinsleden ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel.

2.5. *In casu* weigerde de verwerende partij aan de verzoekende partij het recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat niet is aangetoond dat de Belgische partner die zij wenst te vervoegen, overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, beschikt over toereikende bestaansmiddelen.

2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een analyse maakte van de door de verzoekende partij voorgelegde bewijsstukken inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, waarna zij besloot dat: *“Gezien de armoedegrenscogrens voor twee volwassenen in België rond de 1500 € wordt geschat, de Belgische referentiepersoon vanwege haar handicap ongetwijfeld vele extra kosten heeft, is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat hier ter beschikking hoort te zijn om het verblijfsrecht te kunnen toestaan. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”*

2.7. Uit voormeld motief opgenomen in de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij *niet in concreto* heeft onderzocht welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Een en ander klemmt des te meer daar het bedrag dat bepaald wordt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een referentiebedrag is en geen minimumbedrag is waaronder geen gezinshereniging mogelijk is (GwH 26 september 2013, arrest 121/2013). De verwerende partij dient rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. *In casu* stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet alleen het bedrag van de armoedegrens voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen in haar behoefteanalyse hanteert als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is, maar ook dat dit bedrag bovendien hoger ligt dan het minimale bedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor gezinshereniging, dus dat dit bedrag hoger ligt dan het referentiebedrag. Nu volgens het arrest van het Grondwettelijk Hof die 120% van het leefloon al niet als minimumbedrag mag worden gehanteerd, maar enkel als referentiebedrag, kan bezwaarlijk in het kader van die behoefteanalyse een bedrag worden gehanteerd dat nog hoger ligt.

Er dient benadrukt dat het bedrag dat gehanteerd wordt om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt beduidend hoger is dan het bedrag waarbij sociale bijstand kan worden verkregen, terwijl het de wil is geweest van de wetgever om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid en niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en haar partner, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij meent dat de referentiepersoon redelijkerwijze extra kosten dient te hebben ten gevolge van haar handicap, zonder dat zij een daadwerkelijk onderzoek naar de kosten van de verzoekende partij en haar partner uitgevoerd heeft.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf ook niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd geschonden. Verzoekende partij kan gevolgd worden in haar kritiek op de bestreden beslissing. De verwerende partij brengt in haar nota geen argumenten aan die aan voorgaande afbreuk kunnen doen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu

immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER